

dat een valse plan onder zijn vriendelijkheid verborgen was, het plan om het Kindeke te doden.

Zij beloofden de koning bericht te zullen sturen, want ze waren véél te blij, dat nu eindelijk iemand hun de weg wees. Nog diezelfde avond reisden zij voort.

O, en toen zij buiten de stad kwamen! . . . .

„De ster! Daar is de ster weer!” juichten zij.

Toen beefden de Wijzen van ontroering. Zij hadden zich niet vergist! Nu wisten zij zeker, dat zij op de goede weg waren. Want zie, diezelfde schitterende ster, die zij in het Oosten gezien hadden, straalde weer boven hen. Zij ging hun voor en stond pas stil boven de plaats, waar het Kindeke moest zijn.

Met grote vreugde stegen de Wijzen voor het huis af, eerbiedig traden zij binnen. Zij zagen een vrouw, een man, een Kindeke. O, toen overstroomde hen een heerlijk geluk. Zij twijfelden niet, God had hun immers zèlf de weg gewezen door Zijn ster! Dit eenvoudige Kind móest de pasgeboren Koning zijn. Zij knielden neer en aanbaden het. Zij loofden God, en ook in hún harten werd het Kerstfeest. Die nacht werd de heerlijkste van hun leven. Zij openden hun pakken en droegen vorstelijke geschenken aan: goud en wierook en mirre, zij legden ze eerbiedig neer: rijke gaven voor de geboren Koning. Lang en ernstig spraken zij met Jozef en Maria; het was al héél laat, toen zij heengingen.

En in hun harten brandde de Kerstvreugde.

Herodes' valse plan is niet gelukt. God zelf heeft dat verhinderd. De Wijzen zijn niet tot hem teruggekeerd. Door een andere weg zijn ze naar hun land gegaan. God zèlf had hun dat in de droom geboden, en zij hebben Hem gehoorzaamd, uit liefde tot het Kind. Wel heeft de bedrogen koning Herodes in grote toorn getracht tóch het Kind om te brengen. Haastig zond hij een groep soldaten naar Bethlehem en gebod hun alle kinderen van twee jaar en daaronder te doden. Die soldaten gehoorzaamden hun wrede gebieder, het bloed drupte van hun zwaarden, toen zij van hun verschrikkelijk werk terugkeerden. Een groot geschrei was op-